

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/75/2017
Identifikačné číslo spisu: 8814202310
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8814202310.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ICOMA-TV spol. s r.o., so sídlom Ruskovská 6, 075 01 Trebišov, IČO: 44 719 426, zastúpeného JUDr. Petrom Jonášom, advokátom, so sídlom Advokátska kancelária Gazdičová a Jonáš Trebišov, M. R. Štefánika 2393/29, IČO: 31 9 922 93, proti žalovaným: 1/ CEDENT plus s.r.o., so sídlom Sídlisko I 971/7, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 36 478 491, 2/ H. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX V. XXX, obaja zastúpení JUDr. Beátou Krausovou, advokátkou, Advokátska kancelária Vranov nad Topľou, M. R. Štefánika 137, v konaní o neplatnosť kúpnej zmluvy a vydanie kvitancie, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 31. mája 2017, č. k. 6Cob/12/2015-227, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaným 1/ a 2/ sa n e p r i z n á v a náhrada trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou, rozsudkom zo dňa 15.10.2015, č. k. 13Cb/25/2014-181, žalobu zamietol a zároveň vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobou podanou žalobcom na súde prvej inštancie, sa žalobca domáhal určenia neplatnosti zmluvy o kúpe bytu uzavretej dňa 08.11.2013, ku ktorej bol povolený vklad do katastra nehnuteľností katastrálnym odborom Okresného úradu Bratislava pod číslom V 27193/13 dňa 20.11.2013, ktorú uzavreli žalobca zastúpený žalovaným 1/ na základe zmluvy o zriadení záložného práva na strane jednej ako predávajúci a žalovaný 2/, ako kupujúci, ktorá kúpna zmluva sa týkala v rozsudku bližšie uvedenej nehnuteľnosti, a to bytu, vrátane príslušného spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na pozemku. Zároveň sa žalobca domáhal vydania kvitancie žalovaným 1/ v znení, podľa ktorého žalovaný 1/ prehlasuje, že dlh voči nemu zanikol, a to splatením dlhu v zmysle uzavretej záložnej zmluvy zo dňa 26.10.2012, ktorá pohľadávka vznikla z dôvodu zaplatenia dohodnutej ceny za zhotovenie diela, vrátane jej príslušenstva a práva na náhradu škody či inej sankcie záložného veriteľa, ktorá mala vzniknúť

záložnému veriteľovi na základe zmluvy o dielo č. 02/2012 zo dňa 30.04.2012, vrátane Dodatku č. 1 zo dňa 30.05.2012.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že kúpna zmluva bola uzavretá v zmysle záložnej zmluvy, ktorú uzavreli žalobca na strane jednej ako záložca a žalovaný 1/ ako záložný veriteľ. Táto zmluva bola uzavretá z dôvodu zabezpečenia pohľadávky záložného veriteľa na zaplatenie dohodnutej ceny za zhotovenie diela, vrátane jej príslušenstva a práva na náhradu škody, či inej sankcie záložného veriteľa, ktorá vznikla, alebo vznikne záložnému veriteľovi na základe zmluvy o dielo, uzavretej medzi záložným veriteľom ako zhotoviteľom a obchodnou spoločnosťou ICOMA spol. s r.o. ako objednávateľom na zhotovenie diela - časť stavby Intenzifikácia separovaného zberu vo Vranove nad Topľou - stavebná časť stojiská. Dielo bolo podľa žalobcu riadne a včas vykonané, pričom ako zhotoviteľ diela bola s investorom Mestom Vranov nad Topľou v zmluvnom vzťahu obchodná spoločnosť EURO-BUILDING, a.s., IČO: 35683066, ktorá si vykonanie prác objednala u obchodnej spoločnosti EURO-ŠTUKONZ s.r.o., IČO: 35 972 297, a táto si tieto práce následne objednala u obchodnej spoločnosti Segametal Engineering s.r.o., IČO 35 972 921. Následne si táto spoločnosť objednala práce u obchodnej spoločnosti CONNER s.r.o., IČO: 35 723 262 a táto v ďalšej obchodnej spoločnosti BAUMA-SK spol. s r.o., IČO: 44 721 048. Táto obchodná spoločnosť, si potom práce objednala u obchodnej spoločnosti ICOMA spol. s r.o., IČO: 36 568 902, ktorá časť stavebných prác zrealizovala a časť si objednala u žalovaného 1/. Neuhradením faktúr zostala pohľadávka voči obchodnej spoločnosti EURO ŠTUKONZ s.r.o. a túto pohľadávku obchodná spoločnosť Segametal Engineering s.r.o., zákonným spôsobom zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 02.04.2013 s dodatkom, previedla na obchodnú spoločnosť BAUMA-SK spol. s r.o. Následne dňa 02.04.2013 uzavrela obchodná spoločnosť ICOMA spol. s r.o. s obchodnou spoločnosťou BAUMA-SK spol. s r.o., zmluvu o pristúpení k záväzku v zmysle § 534 Občianskeho zákonníka. Na jej základe spoločnosť BAUMA-SK spol. s r.o., pristúpila k záväzku obchodnej spoločnosti ICOMA spol. s r.o. voči žalovanému 1/ v celkovej výške 438.729,59 eur, pričom s uzatvorením tejto zmluvy udelil súhlas aj žalovaný 1/. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 03.04.2013, potom obchodná spoločnosť BAUMA-SK spol. s r.o., postúpila žalovanému 1/ pohľadávku voči dlžníkovi EURO-ŠTUKONZ s.r.o. v sume 499.058,75 eur. Dňa 15.04.2013 oznámila obchodná spoločnosť BAUMA-SK spol. s r.o. žalovanému 1/, že svoje pohľadávky voči nemu v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávok, započítava v plnej výške na pohľadávky žalovaného 1/, vyplývajúce z vyhotovených a neuhradených faktúr na spoločnosť ICOMA spol. s r.o., ktoré boli predmetom postúpenia a ktorých zoznam bol v prílohe listu. Započítanie sa uskutočnilo podľa § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka. Týmto záväzok žalobcu voči žalovanému 1/, uvedený v zmluve o zriadení vecného bremena, zanikol. Napriek tomu žalovaný 1/ namiesto toho, aby vydal kvitanciu na výmaz záložného práva, využil toto záložné právo a predmet zálohu predal. V ďalšom žalobca poukázal na ustanovenia týkajúce sa neplatnosti právneho úkonu, a to jednak absolútnej, ako aj relatívnej neplatnosti so záverom, že to, čo urobil žalovaný 1/, a teda, že použil záložnú zmluvu a jej ustanovenia k prevodu vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti, hoci bol upozorňovaný na nezákonnosť takéhoto kroku a zánik záložného práva, považuje za právny úkon v uzavretí kúpnej zmluvy so žalovaným 2/, ako za absolútne neplatný. Naliehavý právny záujem preukazoval tým, že takýmto prevodom mu bola spôsobená značná majetková ujma, keďže ide o nehnuteľnosť vysokej hodnoty a na druhej strane s poukazom aj na skutočnosť, že bez súdneho rozhodnutia, nie je možný zápis v katastri nehnuteľností.

4. Súd prvej inštancie aplikujúc ustanovenia §§ 37 ods. 1, 39, 531 ods. 1, 2, 534 a 580 Občianskeho zákonníka, mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žaloba nie je dôvodná. Okresný súd dospel k záveru, že jednostranný zápočet obchodnej spoločnosti BAUMA - Sk spol. s r.o., je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko ním boli započítané pohľadávky, ktoré nie sú vzájomnými pohľadávkami tak, ako to predpokladá ustanovenie § 580 Občianskeho zákonníka. Okresný súd zdôraznil, že pri započítaní ako spôsobe zániku záväzku, musí byť splnená podmienka, aby vzájomné pohľadávky boli spôsobilé na započítanie. Prvou podmienkou pre započítanie sú teda vzájomné pohľadávky, a teda také, kde veriteľ jednej pohľadávky spôsobilý na započítanie, je zároveň dlžníkom druhej pohľadávky spôsobilý na započítanie a naopak. Dlh alebo pohľadávka tretej osoby, tu spravidla nemá miesto, pretože nemožno započítať cudziu pohľadávku pre

nedostatok vzájomnosti. Započítanie môže zásadne uplatniť iba dlžník, ktorý je sám veriteľom vzájomnej pohľadávky, resp. veriteľ, ktorý je sám dlžníkom vzájomnej pohľadávky. Prvoinštančný súd dodal, že Občiansky zákonník pripúšťa z tejto zásady niektoré výnimky, ktoré predstavujú prípady, keď dochádza k zmene subjektov záväzku. Tak je tomu podľa okresného súdu aj v prípade postúpenia pohľadávky (§ 524 Občianskeho zákonníka), alebo prevzatia dlhu podľa § 531 Občianskeho zákonníka, pri ktorých síce dochádza k zmenám v osobe veriteľa alebo dlžníka, ale nemá to vplyv na obsah a rozsah záväzku. V ďalšom súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 531 Občianskeho zákonníka, v ktorom je upravená zmena v subjektoch záväzku na strane dlžníka, keď prevzatie dlhu spočíva v tom, že do existujúceho záväzkového vzťahu vstúpi namiesto pôvodného dlžníka alebo vedľa neho, nový dlžník (preberateľ dlhu). Táto zmena na strane dlžníkov, sa nemôže uskutočniť bez spoluúčasti druhého účastníka záväzkového právneho vzťahu, teda bez veriteľa a vyžaduje sa jeho súčinnosť. Pri prevzatí dlhu vystupujú tri osoby - pôvodný dlžník, nový dlžník a veriteľ. K prevzatiu dlhu dochádza dvoma spôsobmi, pričom jedným z nich je spôsob, keď namiesto pôvodného dlžníka vstupuje do existujúceho právneho vzťahu nový dlžník. K prevzatiu dlhu dochádza na základe písomnej zmluvy medzi dlžníkom a treťou osobou, ktorá sa stane novým dlžníkom a na prevzatie dlhu je potrebný súhlas veriteľa. Ide o zmenu v subjektoch na strane dlžníka, keď pôvodný dlžník prestáva byť účastníkom záväzkového vzťahu a na jeho miesto nastupuje nový dlžník. Za zmenu v osobe dlžníka, považuje Občiansky zákonník, aj prevzatie plnenia na základe dohody (§ 534 Občianskeho zákonníka) medzi dlžníkom a treťou osobou, na základe ktorej sa tretia osoba zaviazá, že splní za dlžníka jeho záväzok. Takáto dohoda podľa súdu nemá za následok zmenu v subjektoch záväzku, pretože tu nejde o prevzatie dlhu, ale len o prevzatie plnenia, preto na rozdiel od prevzatia dlhu podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nedochádza k zámene osoby dlžníka. Dohodu o prevzatí plnenia, uzavierajú doterajší dlžník a tretia osoba, ktorou dohodou sa tretia osoba zaväzuje voči doterajšiemu dlžníkovi. Na rozdiel od prevzatia dlhu (§ 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka), sa v takom prípade nevyžaduje súčinnosť veriteľa, pretože veriteľ z tejto dohody nezískava žiadne práva. Dohoda o prevzatí plnenia zakladá obligačný záväzok medzi dlžníkom a treťou osobou (preberateľom dlhu), ktorá má na základe dohody podľa § 534 Občianskeho zákonníka, povinnosť voči dlžníkovi, veriteľovi však z toho priame právo nevznikne.

5. Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené, žalobu zamietol. Nevykonával dokazovanie výsluchmi ďalších svedkov navrhovaných stranami sporu, nakoľko mal za to, že uvedené osoby, by len potvrdili skutočnosti ohľadom postúpenia pohľadávok, ktoré skutočnosti by mohli mať význam pre prípadné iné konanie, ale nie pre rozhodnutie súdu v danom spore. Zároveň súd prvej inštancie vyslovil, že o trovách konania rozhodne podľa § 151 ods. 3 O. s. p., po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

6. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 15.10.2015, č. k. 13Cb/25/2014-181, v jeho zamietajúcej časti a zároveň rozhodol, že žalovaní 1/ a 2/, majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca namietal postup súdu prvej inštancie, ktorým postupom mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom. Súd prvej inštancie podľa žalobcu nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav vecí, keď najmä nedostatočne paragrafovým znením, zdôvodnil napadnutý rozsudok. Odvolací súd konštatoval, že žalobca tieto svoje tvrdenia nijako bližšie nekonkretizoval, keď neuviedol, aká má byť, podľa neho, správna zákonná citácia paragrafového znenia dotknutých ustanovení. Odvolací súd poznamenal, že okresný súd v rozsudku doslovne citoval príslušné ustanovenia týkajúce sa zriadenia záložného práva (§ 151a a § 151b ods. 1, 2, 3 a 4 Občianskeho zákonníka); príslušné ustanovenia Katastrálneho zákona (§ 31 ods. 1, § 1 a § 31a písm. c) zák. č. 162/1995 Z. z.); ustanovenia týkajúce sa platnosti právnych úkonov (§ 37 a § 39 Občianskeho zákonníka); ustanovenia týkajúce sa prevzatia dlhu (§ 531 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka) a ustanovenie upravujúce možnosť prístúpenia tretej osoby k záväzku (§ 534 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd uzavrel, že súd prvého stupňa citoval všetky príslušné zákonné ustanovenia vzťahujúce sa k prejednávanej veci, v zmysle ktorých, návrh žalobcu posúdil po právnej stránke spolu s uvedením konkrétnych skutkových zistení, na základe ktorých dospel k svojmu rozhodnutiu.

8. Rovnako, pokiaľ žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako jednej zo súčasti procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, keď podľa žalobcu súd prvej inštancie neuviedol vo svojom rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na základe ktorých je rozhodnutie založené, tak po skutkovej i právnej stránke, odvolací súd opätovne konštatoval, že tieto svoje námietky žalobca bližšie nekonkretizoval. Krajský súd mal naopak za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa vtedy platného a účinného ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu, svoje závery dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil, čím odôvodnenie rozsudku okresného súdu, dáva odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom požadovanej súdnej ochrany.

9. Odvolací súd v celom rozsahu poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a na zdôraznenie jeho vecnej správnosti dodal, že za určovaciu žalobu v zmysle § 137 písm. c/ C. s. p. (predtým § 80 písm. b/ O. s. p.), považovala súdna prax aj (žalobcom v prejednávanej veci podanú), žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu. Odvolací súd preto v danej veci v prvom rade skúmal naliehavý záujem žalobcu na požadovanom určení neplatnosti zmluvy o kúpe bytu uzatvorenej dňa 08.11.2013, v úzkej súvislosti s uzatvorenou záložnou zmluvou, ktorú uzavreli žalobca na strane jednej ako záložca a žalovaný 1/, ako záložný veriteľ. Vyhovením žaloby, by sa podľa krajského súdu, neodstránil stav právnej neistoty žalobcu vo vzťahu k žalovanému 1/ a žalobca by aj naďalej zostal v postavení, v akom je aj doteraz, ako záložca vo vzťahu k žalovanému 1/ ako záložnému veriteľovi. Odvolací súd mal za to, že v danej veci, ak už sa žalobca chcel domáhať v dôsledku porušenia práva zo strany žalovaného 1/, vo vzťahu k predmetu zálohu, mal sa domáhať určenia existencie svojho vlastníckeho práva k predmetu zálohu spolu s určením, že predmetná záložná zmluva uzatvorená dňa 26.10.2012 zanikla, tak aby sa odstránila neistota v právnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/, spočívajúca v spornosti nároku žalovaného 1/, na predmet zálohu.

10. Krajský súd v Prešove ďalej v napadnutom rozhodnutí uviedol, že súd prvej inštancie správne postupoval, ak nevykonával dôkaz vypočutím svedkov, nakoľko pre posúdenie tejto právnej veci, účtovná evidencia pohľadávok a záväzkov obchodnej spoločnosti ICOMA spol. s r.o. a obchodnej spoločnosti BAUMA-SK s.r.o., o ktorej by mali svedkovia vypovedať, nie je právne významná. Odvolací súd dodal, že je právne irelevantné, ako boli záväzky a pohľadávky obchodnou spoločnosťou ICOMA spol. s r.o. a obchodnou spoločnosťou BAUMA-SK s.r.o. v účtovnej evidencii záúčtované, keď otázka platnosti, resp. neplatnosti jednostranného zápočtu pohľadávok a záväzkov obchodnou spoločnosťou BAUMA-SK spol. s r.o. zo dňa 15.4.2013, závisí ako právna otázka na posúdení súdu na základe predložených listinných dôkazov.

11. Pokiaľ sa žalobca domáhal vydania kvitancie, odvolací súd mal za to, že žalobca nikdy voči žalovanému 1/ dlh, resp. pohľadávku nemal, ale bol len záložca na základe zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 26.10.2012 na predmet zálohu, ktorý bol zhodný s predmetom kúpnej zmluvy, uzatvorenej dňa 08.11.2013, ktorej neplatnosti, sa žalobca rovnako v tomto konaní domáhal. Zároveň odvolací súd zároveň dospel k záveru, že súd prvej inštancie dôsledne vyhodnotil aj tie skutkové okolnosti, podľa ktorých sa zmluvou o pristúpení k záväzku spoločnosť BAUMA-SK spol. s r.o., ako pristupujúci, nestala novým dlžníkom žalovaného 1/, namiesto pôvodného dlžníka ICOMA spol. s r.o. Týmto nenastala zmena v osobe subjektov pôvodného záväzkového vzťahu medzi žalovaným 1/ ako veriteľom a spoločnosťou ICOMA spol. s r.o. ako dlžníkom, z titulu neuhradenia ceny za dielo vykonané žalovaným 1/ ako zhotoviteľom, na základe zmluvy o dielo pre spoločnosť ICOMA spol. s r.o., ako objednávateľom. Táto spoločnosť neprevzala dlh ako nový dlžník a nestala sa dlžníkom žalovaného 1/, spoločnosti BAUMA-SK spol. s r.o. nevznikol voči žalovanému 1/ záväzok, preto nemohla započítať svoju pohľadávku voči žalovanému 1/, za svoj neexistujúci záväzok voči žalovanému 1/. Z tohto dôvodu, je jednostranný zápočet v rozpore so zákonom a je absolútne neplatným právnym úkonom. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny, potvrdil. O trovách odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

12. Proti uzneseniu odvolacieho súdu, podal dovolanie žalobca s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1

písm. a/, c/ C. s. p., pretože má za to, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; zároveň rozhodnutie odvolacieho súdu, podľa dovolateľa záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne.

13. Dovolateľ má za to, že odvolací súd pri riešení právnej otázky, sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a rozhodol rozdielne, než rozhoduje dovolací súd. Žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.04.2016, sp. zn. 2Cdo/137/2015, podľa ktorého uznesenia s účinnosťou od 15. októbra 2008, Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 213 ods. 2 ustanovuje, že ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodnutí veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu toho ustanovenia vyjadrili.

14. V rámci ustálenia právnej otázky, ktorou sa vo svojom odôvodnení zaoberal odvolací súd a ktorá je právne významná z hľadiska posúdenia následných právnych úkonov, ide podľa dovolateľa o konštatovanie odvolacieho súdu, že nenastala zmena v osobe subjektov pôvodného záväzkového vzťahu medzi žalovaným 1/ ako veriteľom a spoločnosťou ICOMA spol. s r.o. ako dlžníkom, z titulu neuhradenia ceny za dielo vykonané žalovaným 1/ ako zhotoviteľom, na základe zmluvy o dielo pre spoločnosť ICOMA spol. s r.o. ako objednávateľom, teda neprevzala dlh ako nový dlžník a nestala sa dlžníkom žalovaného 1/, spoločnosti BAUMA-SK spol. s r.o., nevznikol voči žalovanému 1/ záväzok, teda nemohla započítať svoju pohľadávku voči žalovanému 1/, za svoj neexistujúci záväzok voči žalovanému 1/, preto je jednostranný zápočet v rozpore so zákonom a je absolútne neplatný právny úkon. Uvedené podľa dovolateľa vyplýva na posúdenie právne významnej otázky o použití výkladových pravidiel pri zmluve formulovanej ako „Zmluva o pristúpení k záväzku“, kedy sa odvolací súd stotožnil s názorom okresného súdu, že túto zmluvu je po právnej stránke nutne vykladať v zmysle § 534 Občianskeho zákonníka, ako dohodu zmluvných strán o pristúpení k dlhu pôvodného dlžníka voči žalovanému 1/ v celkovej výške 438.729,59 Eur, a nie ako Zmluvu o prevzatí dlhu podľa § 534 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd, sa tak mal podľa dovolateľa odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu prejavu vôle, písomného prejavu, či interpretácie povahy zmlúv.

15. Žalobca je jednoznačne toho názoru, že sporná zmluva v súdnom spise založená na č.1. 20, je zmluvou o postúpení záväzku, a nie zmluvou o pristúpení k záväzku. O uvedenom tvrdení svedčí skutočnosť, že v rámci účtovníctva je uvedená zmluva zaúčtovaná tak, že išlo o postúpenie záväzku. Zároveň aj stanovisko veriteľa zo dňa 27.03.2013, výslovne hovorí o súhlasnom stanovisku k prevzatí dlhu so spoločnosťou BAUMA-SK spol. s r.o., čo explicitne potvrdzuje, že právny úkon ako prejav vôle je charakterizovaný ako prevzatie dlhu v zmysle § 531 Občianskeho zákonníka. Túto skutočnosť tiež potvrdzuje odpoveď zo strany veriteľa, formulovaná ako stanovisko veriteľa k žiadosti o súhlas veriteľa s prevzatím dlhu zo dňa 27.03.2013. V tejto odpovedi je taktiež formulované označenie prevzatie dlhu a ako vyplýva z uvedeného stanoviska, konateľ spoločnosti CEDENT PLUS, s.r.o., súhlasil s uzavretím zmluvy o prevzatí dlhu. Prvoinštančný a ani odvolací súd, tiež podľa dovolateľa, nevykonali navrhnuté dokazovanie, a to výsluch ekonóma a manažéra obchodnej spoločnosti SEGIMETAL ENGINEERING s.r.o., ako aj kontrolu účtovných evidencií oboch dotknutých obchodných spoločností. Dovolateľ zdôraznil, že právny úkon, ako prejav vôle je nutné vykladať v zmysle obsahu úkonu, skutočnej vôle strán a na základe logického výkladu veci. Konštantná literatúra sa v rámci výkladových pravidiel prikláňa k názoru, že právne úkony treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä podľa obsahu vôle toho, kto právny úkon urobil, s prihliadnutím na to, že treba chrániť dobrú vôľu adresáta, ktorému bol právny úkon určený.

16. Dovolateľ dodal, že prejav vôle, ktorý uskutočnil, jednoznačne smeruje k uzatvoreniu zmluvy o prevzatí záväzkov v zmysle § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Takáto skutočnosť vyplýva z charakteru konania s úmyslom uzavrieť túto zmluvu už od počiatku. Ako vyplýva zo samotnej žiadosti dlžníka o súhlas veriteľa s prevzatím dlhu zo dňa 27.03.2013, spoločnosť ICOMA spol. s r.o. si riadnym

spôsobom splnila postup upravujúci prevzatie dlhu, keď žiadala spoločnosť CEDENT PLUS, s.r.o. (žalovaný 1/) o súhlas s prevzatím dlhu, ktorý sa v žiadosti zo dňa 27.03.2013 formuluje vyslovene a zreteľne. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na prevažne rozhodnutia českých súdov, kedy napríklad Najvyšší súd Českej republiky, sa v otázke výkladových pravidiel pri písomnom prejave stotožnil s princípom vôle konajúcich strán. Žalobca má za to, že je v tomto prípade nutné skúmať skutočný zámer strán, čo sa týka obsahu zmluvy zo dňa 02.04.2013, právny dôvod vzniku záväzku a celkové posúdenie z hľadiska prejavu vôle, ktorá mala smerovať k uzatvoreniu danej zmluvy. Pre úplnosť a konštantnosť rozhodovacej praxe na území Slovenskej republiky, resp. aj Českej republiky, dovolateľ poukázal tiež na niektoré rozhodnutia a Nálezy ústavného súdu, vo vzťahu k otázke výkladu právneho úkonu a jeho interpretácie.

17. Dovolateľ preto navrhuje, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie (prípadne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie), zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Zároveň dovolateľ navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

18. Žalovaný 1/ a 2/, sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

20. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

21. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už res iudicata, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

22. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

23. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

24. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p., teda tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; resp. pri riešení ktorej, dovolací súd rozhoduje rozdielne.

25. Dovolací súd k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 421 C. s. p. uvádza, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

26. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.), kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

27. V uznesení z 8. júna 2017, sp. zn. 3Cdo/52/2017, dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p., zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu z 26. septembra 2017, sp. zn. 1Cdo/206/2016, bod 16).

28. Dovolací súd zdôrazňuje, že dovolateľ svoje dovolanie vymedzil výlučne ust. § 421 ods. 1 C. s. p. a za nesprávne právne posúdenie považuje aj taký postup, kedy odvolací súd, konal v rozpore s § 213 ods. 2 O. s. p. Podľa uvedeného ustanovenia, ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodnutí veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania (strany sporu), aby sa k možnému použitiu toho ustanovenia vyjadrili. Dovolací súd konštatuje, že takto vymedzený dovolací dôvod, nenapĺňa charakteristiku nesprávneho právneho posúdenia, avšak zakladá dovolací dôvod spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces, ktorý dôvod je uvedený v § 420 písm. f/ C. s. p. Dovolací súd uzatvára, že v dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (viď uznesenie najvyššieho súdu z 13. júla 2017, sp. zn. 3Cdo/235/2016). Keďže dovolateľ v podanom dovolaní, nevymedzil vyššie uvedené porušenie dovolacím dôvodom aj v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p., dovolací súd sa preskúmaním dovolaním napadnutého rozhodnutia, z uvedeného hľadiska, zaoberať nemohol. Rovnaký záver platí aj pre tú dovoláciu námietku, ktorá sa týka nevykonania dokazovania vypočutím svedkov, ktorých vypočutie navrhol žalobca (dovolateľ).

29. Dovolateľ svoj dovolací dôvod ďalej vymedzil nesprávnym právnym posúdením. Podľa dovolateľa mala byť zmluva o pristúpení k záväzku posúdená ako zmluva o postúpení záväzku. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/281/2005, Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/447/2012, 30Cdo/4065/2010, 23Cdo/37/2010, 33Cdo/3488/2009, 28Cdo/2884/2009, ako aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 243/2007 a Nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 3900/2012, II. ÚS 2095/2014.

30. Dovolací súd v prvom rade konštatuje, že dovolateľom uvedené rozhodnutia, sa vzťahujú na spôsob výkladu prejavu vôle, výkladových pravidiel písomného prejavu ako právneho úkonu, resp. posudzovania povahy zmlúv vo všeobecnej rovine. Ohľadom rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/281/2005, dovolací súd dodáva, že nejde o rozhodnutie týkajúce sa obdobného prípadu, aký je predmetom tohto sporu, pretože sa týka neplatnosti prevodu vlastníctva bytu, pre jeho rozpor so zákonom a dobrými mravmi. Zároveň dovolací súd zdôrazňuje, že právne vymedzenie odklonu odvolacieho súdu pri rozhodovaní od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. otázky rozhodovanej dovolacím súdom rozdielne, a to v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., je možné

deklarovať jedine uvedením takých judikátov, ktoré boli ako rozhodnutia uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené, na rozhodnutia dovolacieho súdu ako Najvyššieho súdu Českej republiky, nebolo možné prihladiť ani z tohto dôvodu.

31. Dovolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi dovolania, so zreteľom na vyššie uvedené, preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C. s. p., ako procesne neprípustné, odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

32. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou, rozsudkom zo dňa 15.10.2015, č. k. 13Cb/25/2014-181, žalobu zamietol a zároveň vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobou podanou žalobcom na súde prvej inštancie, sa žalobca domáhal určenia neplatnosti zmluvy o kúpe bytu uzavretej dňa 08.11.2013, ku ktorej bol povolený vklad do katastra nehnuteľností katastrálnym odborom Okresného úradu Bratislava pod číslom V 27193/13 dňa 20.11.2013, ktorú uzavreli žalobca zastúpený žalovaným 1/ na základe zmluvy o zriadení záložného práva na strane jednej ako predávajúci a žalovaný 2/, ako kupujúci, ktorá kúpna zmluva sa týkala v rozsudku bližšie uvedenej nehnuteľnosti, a to bytu, vrátane príslušného spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na pozemku. Zároveň sa žalobca domáhal vydania kvitancie žalovaným 1/ v znení, podľa ktorého žalovaný 1/ prehlasuje, že dlh voči nemu zanikol, a to splatením dlhu v zmysle uzavretej záložnej zmluvy zo dňa 26.10.2012, ktorá pohľadávka vznikla z dôvodu zaplatenia dohodnutej ceny za zhotovenie diela, vrátane jej príslušenstva a práva na náhradu škody či inej sankcie záložného veriteľa, ktorá mala vzniknúť záložnému veriteľovi na základe zmluvy o dielo č. 02/2012 zo dňa 30.04.2012, vrátane Dodatku č. 1 zo dňa 30.05.2012.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že kúpna zmluva bola uzavretá v zmysle záložnej zmluvy, ktorú uzavreli žalobca na strane jednej ako záložca a žalovaný 1/ ako záložný veriteľ. Táto zmluva bola uzavretá z dôvodu zabezpečenia pohľadávky záložného veriteľa na zaplatenie dohodnutej ceny za zhotovenie diela, vrátane jej príslušenstva a práva na náhradu škody, či inej sankcie záložného veriteľa, ktorá vznikla, alebo vznikne záložnému veriteľovi na základe zmluvy o dielo, uzavretej medzi záložným veriteľom ako zhotoviteľom a obchodnou spoločnosťou ICOMA spol. s r.o. ako objednávateľom na zhotovenie diela - časť stavby Intenzifikácia separovaného zberu vo Vranove nad Topľou - stavebná časť stojiská. Dielo bolo podľa žalobcu riadne a včas vykonané, pričom ako zhotoviteľ diela bola s investorom Mestom Vranov nad Topľou v zmluvnom vzťahu obchodná spoločnosť EURO-BUILDING, a.s., IČO: 35683066, ktorá si vykonanie prác objednala u obchodnej spoločnosti EURO-ŠTUKONZ s.r.o., IČO: 35 972 297, a táto si tieto práce následne objednala u obchodnej spoločnosti Segametal Engineering s.r.o., IČO 35 972 921. Následne si táto spoločnosť objednala práce u obchodnej spoločnosti CONNER s.r.o., IČO: 35 723 262 a táto v ďalšej obchodnej spoločnosti BAUMA-SK spol. s r.o., IČO: 44 721 048. Táto obchodná spoločnosť, si potom práce objednala u obchodnej spoločnosti ICOMA spol. s r.o., IČO: 36 568 902, ktorá časť stavebných prác zrealizovala a časť si objednala u žalovaného 1/. Neuhradením faktúr zostala pohľadávka voči obchodnej

spoločnosti EURO ŠTUKONZ s.r.o. a túto pohľadávku obchodná spoločnosť Segametal Engineering s.r.o., zákonným spôsobom zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 02.04.2013 s dodatkom, previedla na obchodnú spoločnosť BAUMA-SK spol. s r.o. Následne dňa 02.04.2013 uzavrela obchodná spoločnosť ICOMA spol. s r.o. s obchodnou spoločnosťou BAUMA-SK spol. s r.o., zmluvu o pristúpení k záväzku v zmysle § 534 Občianskeho zákonníka. Na jej základe spoločnosť BAUMA-SK spol. s r.o., pristúpila k záväzku obchodnej spoločnosti ICOMA spol. s r.o. voči žalovanému 1/ v celkovej výške 438.729,59 eur, pričom s uzatvorením tejto zmluvy udelil súhlas aj žalovaný 1/. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 03.04.2013, potom obchodná spoločnosť BAUMA-SK spol. s r.o., postúpila žalovanému 1/ pohľadávku voči dlžníkovi EURO-ŠTUKONZ s.r.o. v sume 499.058,75 eur. Dňa 15.04.2013 oznámila obchodná spoločnosť BAUMA-SK spol. s r.o. žalovanému 1/, že svoje pohľadávky voči nemu v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávok, započítava v plnej výške na pohľadávky žalovaného 1/, vyplývajúce z vyhotovených a neuhradených faktúr na spoločnosť ICOMA spol. s r.o., ktoré boli predmetom postúpenia a ktorých zoznam bol v prílohe listu. Započítanie sa uskutočnilo podľa § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka. Týmto záväzok žalobcu voči žalovanému 1/, uvedený v zmluve o zriadení vecného bremena, zanikol. Napriek tomu žalovaný 1/ namiesto toho, aby vydal kvitanciu na výmaz záložného práva, využil toto záložné právo a predmet zálohu predal. V ďalšom žalobca poukázal na ustanovenia týkajúce sa neplatnosti právneho úkonu, a to jednak absolútnej, ako aj relatívnej neplatnosti so záverom, že to, čo urobil žalovaný 1/, a teda, že použil záložnú zmluvu a jej ustanovenia k prevodu vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti, hoci bol upozorňovaný na nezákonnosť takéhoto kroku a zánik záložného práva, považuje za právny úkon v uzavretí kúpnej zmluvy so žalovaným 2/, ako za absolútne neplatný. Naliehavý právny záujem preukazoval tým, že takýmto prevodom mu bola spôsobená značná majetková ujma, keďže ide o nehnuteľnosť vysokej hodnoty a na druhej strane s poukazom aj na skutočnosť, že bez súdneho rozhodnutia, nie je možný zápis v katastri nehnuteľností.

4. Súd prvej inštancie aplikujúc ustanovenia §§ 37 ods. 1, 39, 531 ods. 1, 2, 534 a 580 Občianskeho zákonníka, mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žaloba nie je dôvodná. Okresný súd dospel k záveru, že jednostranný zápočet obchodnej spoločnosti BAUMA - Sk spol. s r.o., je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko ním boli započítané pohľadávky, ktoré nie sú vzájomnými pohľadávkami tak, ako to predpokladá ustanovenie § 580 Občianskeho zákonníka. Okresný súd zdôraznil, že pri započítaní ako spôsobe zániku záväzku, musí byť splnená podmienka, aby vzájomné pohľadávky boli spôsobilé na započítanie. Prvou podmienkou pre započítanie sú teda vzájomné pohľadávky, a teda také, kde veriteľ jednej pohľadávky spôsobilej na započítanie, je zároveň dlžníkom druhej pohľadávky spôsobilej na započítanie a naopak. Dlh alebo pohľadávka tretej osoby, tu spravidla nemá miesto, pretože nemožno započítať cudziu pohľadávku pre nedostatok vzájomnosti. Započítanie môže zásadne uplatniť iba dlžník, ktorý je sám veriteľom vzájomnej pohľadávky, resp. veriteľ, ktorý je sám dlžníkom vzájomnej pohľadávky. Prvoinštančný súd dodal, že Občiansky zákonník pripúšťa z tejto zásady niektoré výnimky, ktoré predstavujú prípady, keď dochádza k zmene subjektov záväzku. Tak je tomu podľa okresného súdu aj v prípade postúpenia pohľadávky (§ 524 Občianskeho zákonníka), alebo prevzatia dlhu podľa § 531 Občianskeho zákonníka, pri ktorých síce dochádza k zmenám v osobe veriteľa alebo dlžníka, ale nemá to vplyv na obsah a rozsah záväzku. V ďalšom súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 531 Občianskeho zákonníka, v ktorom je upravená zmena v subjektoch záväzku na strane dlžníka, keď prevzatie dlhu spočíva v tom, že do existujúceho záväzkového vzťahu vstúpi namiesto pôvodného dlžníka alebo vedľa neho, nový dlžník (preberateľ dlhu). Táto zmena na strane dlžníkov, sa nemôže uskutočniť bez spoluúčasti druhého účastníka záväzkového právneho vzťahu, teda bez veriteľa a vyžaduje sa jeho súčinnosť. Pri prevzatí dlhu vystupujú tri osoby - pôvodný dlžník, nový dlžník a veriteľ. K prevzatiu dlhu dochádza dvoma spôsobmi, pričom jedným z nich je spôsob, keď namiesto pôvodného dlžníka vstupuje do existujúceho právneho vzťahu nový dlžník. K prevzatiu dlhu dochádza na základe písomnej zmluvy medzi dlžníkom a treťou osobou, ktorá sa stane novým dlžníkom a na prevzatie dlhu je potrebný súhlas veriteľa. Ide o zmenu v subjektoch na strane dlžníka, keď pôvodný dlžník prestáva byť účastníkom záväzkového vzťahu a na jeho miesto nastupuje nový dlžník. Za zmenu v osobe dlžníka, považuje Občiansky zákonník, aj prevzatie plnenia na základe dohody (§ 534 Občianskeho zákonníka) medzi dlžníkom a treťou osobou, na základe ktorej sa tretia osoba zaviazá, že splní za dlžníka jeho záväzok. Takáto dohoda

podľa súdu nemá za následok zmenu v subjektoch záväzku, pretože tu nejde o prevzatie dlhu, ale len o prevzatie plnenia, preto na rozdiel od prevzatia dlhu podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nedochádza k záмене osoby dlžníka. Dohodu o prevzatí plnenia, uzavierajú doterajší dlžník a tretia osoba, ktorou dohodou sa tretia osoba zaväzuje voči doterajšiemu dlžníkovi. Na rozdiel od prevzatia dlhu (§ 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka), sa v takom prípade nevyžaduje súčinnosť veriteľa, pretože veriteľ z tejto dohody nezískava žiadne práva. Dohoda o prevzatí plnenia zakladá obligačný záväzok medzi dlžníkom a treťou osobou (preberateľom dlhu), ktorá má na základe dohody podľa § 534 Občianskeho zákonníka, povinnosť voči dlžníkovi, veriteľovi však z toho priame právo nevznikne.

5. Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené, žalobu zamietol. Nevykonával dokazovanie výsluchmi ďalších svedkov navrhovaných stranami sporu, nakoľko mal za to, že uvedené osoby, by len potvrdili skutočnosti ohľadom postúpenia pohľadávok, ktoré skutočnosti by mohli mať význam pre prípadné iné konanie, ale nie pre rozhodnutie súdu v danom spore. Zároveň súd prvej inštancie vyslovil, že o trovách konania rozhodne podľa § 151 ods. 3 O. s. p., po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

6. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 15.10.2015, č. k. 13Cb/25/2014-181, v jeho zamietajúcej časti a zároveň rozhodol, že žalovaní 1/ a 2/, majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca namietal postup súdu prvej inštancie, ktorým postupom mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom. Súd prvej inštancie podľa žalobcu nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď najmä nedostatočne paragrafovým znením, zdôvodnil napadnutý rozsudok. Odvolací súd konštatoval, že žalobca tieto svoje tvrdenia nijako bližšie nekonkretizoval, keď neuviedol, aká má byť, podľa neho, správna zákonná citácia paragrafového znenia dotknutých ustanovení. Odvolací súd poznamenal, že okresný súd v rozsudku doslovne citoval príslušné ustanovenia týkajúce sa zriadenia záložného práva (§ 151a a § 151b ods. 1, 2, 3 a 4 Občianskeho zákonníka); príslušné ustanovenia Katastrálneho zákona (§ 31 ods. 1, § 1 a § 31a písm. c) zák. č. 162/1995 Z. z.); ustanovenia týkajúce sa platnosti právnych úkonov (§ 37 a § 39 Občianskeho zákonníka); ustanovenia týkajúce sa prevzatia dlhu (§ 531 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka) a ustanovenie upravujúce možnosť pristúpenia tretej osoby k záväzku (§ 534 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd uzavrel, že súd prvého stupňa citoval všetky príslušné zákonné ustanovenia vzťahujúce sa k prejednávanej veci, v zmysle ktorých, návrh žalobcu posúdil po právnej stránke spolu s uvedením konkrétnych skutkových zistení, na základe ktorých dospel k svojmu rozhodnutiu.

8. Rovnako, pokiaľ žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako jednej zo súčasti procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, keď podľa žalobcu súd prvej inštancie neuviedol vo svojom rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na základe ktorých je rozhodnutie založené, tak po skutkovej i právnej stránke, odvolací súd opätovne konštatoval, že tieto svoje námietky žalobca bližšie nekonkretizoval. Krajský súd mal naopak za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa vtedy platného a účinného ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu, svoje závery dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil, čím odôvodnenie rozsudku okresného súdu, dáva odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom požadovanej súdnej ochrany.

9. Odvolací súd v celom rozsahu poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a na zdôraznenie jeho vecnej správnosti dodal, že za určovaciu žalobu v zmysle § 137 písm. c/ C. s. p. (predtým § 80 písm. b/ O. s. p.), považovala súdna prax aj (žalobcom v prejednávanej veci podanú), žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu. Odvolací súd preto v danej veci v prvom rade skúmal naliehavý záujem žalobcu na požadovanom určení neplatnosti zmluvy o kúpe bytu uzatvorenej dňa 08.11.2013, v úzkej súvislosti s uzatvorenou záložnou zmluvou, ktorú uzavreli žalobca na strane jednej ako záložca a žalovaný 1/, ako záložný veriteľ. Vyhovením žaloby, by sa podľa krajského súdu, neodstránil stav právnej neistoty žalobcu vo vzťahu k žalovanému 1/ a žalobca by aj naďalej zostal v postavení, v akom je aj doteraz, ako záložca vo vzťahu k žalovanému 1/ ako záložnému veriteľovi.

Odvolací súd mal za to, že v danej veci, ak už sa žalobca chcel domáhať v dôsledku porušenia práva zo strany žalovaného 1/, vo vzťahu k predmetu zálohu, mal sa domáhať určenia existencie svojho vlastníckeho práva k predmetu zálohu spolu s určením, že predmetná záložná zmluva uzatvorená dňa 26.10.2012 zanikla, tak aby sa odstránila neistota v právnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/, spočívajúca v spornosti nároku žalovaného 1/, na predmet zálohu.

10. Krajský súd v Prešove ďalej v napadnutom rozhodnutí uviedol, že súd prvej inštancie správne postupoval, ak nevykonával dôkaz vypočutím svedkov, nakoľko pre posúdenie tejto právnej veci, účtovná evidencia pohľadávok a záväzkov obchodnej spoločnosti ICOMA spol. s r.o. a obchodnej spoločnosti BAUMA-SK s.r.o., o ktorej by mali svedkovia vypovedať, nie je právne významná. Odvolací súd dodal, že je právne irelevantné, ako boli záväzky a pohľadávky obchodnou spoločnosťou ICOMA spol. s r.o. a obchodnou spoločnosťou BAUMA-SK s.r.o. v účtovnej evidencii zaúčtované, keď otázka platnosti, resp. neplatnosti jednostranného zápočtu pohľadávok a záväzkov obchodnou spoločnosťou BAUMA-SK spol. s r.o. zo dňa 15.4.2013, závisí ako právna otázka na posúdení súdu na základe predložených listinných dôkazov.

11. Pokiaľ sa žalobca domáhal vydania kvitancie, odvolací súd mal za to, že žalobca nikdy voči žalovanému 1/ dlh, resp. pohľadávku nemal, ale bol len záložca na základe zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 26.10.2012 na predmet zálohu, ktorý bol zhodný s predmetom kúpnej zmluvy, uzatvorenej dňa 08.11.2013, ktorej neplatnosti, sa žalobca rovnako v tomto konaní domáhal. Zároveň odvolací súd zároveň dospel k záveru, že súd prvej inštancie dôsledne vyhodnotil aj tie skutkové okolnosti, podľa ktorých sa zmluvou o pristúpení k záväzku spoločnosť BAUMA-SK spol. s r.o., ako pristupujúci, nestala novým dlžníkom žalovaného 1/, namiesto pôvodného dlžníka ICOMA spol. s r.o. Týmto nenastala zmena v osobe subjektov pôvodného záväzkového vzťahu medzi žalovaným 1/ ako veriteľom a spoločnosťou ICOMA spol. s r.o. ako dlžníkom, z titulu neuhradenia ceny za dielo vykonané žalovaným 1/ ako zhotoviteľom, na základe zmluvy o dielo pre spoločnosť ICOMA spol. s r.o., ako objednávateľom. Táto spoločnosť neprevzala dlh ako nový dlžník a nestala sa dlžníkom žalovaného 1/, spoločnosti BAUMA-SK spol. s r.o. nevznikol voči žalovanému 1/ záväzok, preto nemohla započítať svoju pohľadávku voči žalovanému 1/, za svoj neexistujúci záväzok voči žalovanému 1/. Z tohto dôvodu, je jednostranný zápočet v rozpore so zákonom a je absolútne neplatným právnym úkonom. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny, potvrdil. O trovách odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

12. Proti uzneseniu odvolacieho súdu, podal dovolanie žalobca s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/, c/ C. s. p., pretože má za to, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; zároveň rozhodnutie odvolacieho súdu, podľa dovolateľa záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne.

13. Dovolateľ má za to, že odvolací súd pri riešení právnej otázky, sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a rozhodol rozdielne, než rozhoduje dovolací súd. Žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.04.2016, sp. zn. 2Cdo/137/2015, podľa ktorého uznesenia s účinnosťou od 15. októbra 2008, Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 213 ods. 2 ustanovuje, že ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodnutí veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu toho ustanovenia vyjadrili.

14. V rámci ustálenia právnej otázky, ktorou sa vo svojom odôvodnení zaoberal odvolací súd a ktorá je právne významná z hľadiska posúdenia následných právnych úkonov, ide podľa dovolateľa o konštatovanie odvolacieho súdu, že nenastala zmena v osobe subjektov pôvodného záväzkového vzťahu medzi žalovaným 1/ ako veriteľom a spoločnosťou ICOMA spol. s r.o. ako dlžníkom, z titulu neuhradenia ceny za dielo vykonané žalovaným 1/ ako zhotoviteľom, na základe zmluvy o dielo pre

spoločnosť ICOMA spol. s r.o. ako objednávateľom, teda neprevzala dlh ako nový dlžník a nestala sa dlžníkom žalovaného 1/, spoločnosti BAUMA-SK spol. s r.o., nevznikol voči žalovanému 1/ záväzok, teda nemohla započítať svoju pohľadávku voči žalovanému 1/, za svoj neexistujúci záväzok voči žalovanému 1/, preto je jednostranný zápočet v rozpore so zákonom a je absolútne neplatný právny úkon. Uvedené podľa dovolateľa vyplýva na posúdenie právne významnej otázky o použití výkladových pravidiel pri zmluve formulovanej ako „Zmluva o pristúpení k záväzku“, kedy sa odvolací súd stotožnil s názorom okresného súdu, že túto zmluvu je po právnej stránke nutne vykladať v zmysle § 534 Občianskeho zákonníka, ako dohodu zmluvných strán o pristúpení k dlhu pôvodného dlžníka voči žalovanému 1/ v celkovej výške 438.729,59 Eur, a nie ako Zmluvu o prevzatí dlhu podľa § 534 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd, sa tak mal podľa dovolateľa odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu prejavu vôle, písomného prejavu, či interpretácie povahy zmlúv.

15. Žalobca je jednoznačne toho názoru, že sporná zmluva v súdnom spise založená na č.1. 20, je zmluvou o postúpení záväzku, a nie zmluvou o pristúpení k záväzku. O uvedenom tvrdení svedčí skutočnosť, že v rámci účtovníctva je uvedená zmluva zaúčtovaná tak, že išlo o postúpenie záväzku. Zároveň aj stanovisko veriteľa zo dňa 27.03.2013, výslovne hovorí o súhlasnom stanovisku k prevzatiu dlhu so spoločnosťou BAUMA-SK spol. s r.o., čo explicitne potvrdzuje, že právny úkon ako prejav vôle je charakterizovaný ako prevzatie dlhu v zmysle § 531 Občianskeho zákonníka. Túto skutočnosť tiež potvrdzuje odpoveď zo strany veriteľa, formulovaná ako stanovisko veriteľa k žiadosti o súhlas veriteľa s prevzatím dlhu zo dňa 27.03.2013. V tejto odpovedi je taktiež formulované označenie prevzatie dlhu a ako vyplýva z uvedeného stanoviska, konateľ spoločnosti CEDENT PLUS, s.r.o., súhlasil s uzavretím zmluvy o prevzatí dlhu. Prvoinštančný a ani odvolací súd, tiež podľa dovolateľa, nevykonali navrhnuté dokazovanie, a to výsluch ekonóma a manažéra obchodnej spoločnosti SEGIMETAL ENGINEERING s.r.o., ako aj kontrolu účtovných evidencií oboch dotknutých obchodných spoločností. Dovolateľ zdôraznil, že právny úkon, ako prejav vôle je nutné vykladať v zmysle obsahu úkonu, skutočnej vôle strán a na základe logického výkladu vecí. Konštantná literatúra sa v rámci výkladových pravidiel prikláňa k názoru, že právne úkony treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä podľa obsahu vôle toho, kto právny úkon urobil, s prihliadnutím na to, že treba chrániť dobrú vôľu adresáta, ktorému bol právny úkon určený.

16. Dovolateľ dodal, že prejav vôle, ktorý uskutočnil, jednoznačne smeruje k uzatvoreniu zmluvy o prevzatí záväzkov v zmysle § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Takáto skutočnosť vyplýva z charakteru konania s úmyslom uzavrieť túto zmluvu už od počiatku. Ako vyplýva zo samotnej žiadosti dlžníka o súhlas veriteľa s prevzatím dlhu zo dňa 27.03.2013, spoločnosť ICOMA spol. s r.o. si riadnym spôsobom splnila postup upravujúci prevzatie dlhu, keď žiadala spoločnosť CEDENT PLUS, s.r.o. (žalovaný 1/) o súhlas s prevzatím dlhu, ktorý sa v žiadosti zo dňa 27.03.2013 formuluje vyslovene a zreteľne. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na prevažne rozhodnutia českých súdov, kedy napríklad Najvyšší súd Českej republiky, sa v otázke výkladových pravidiel pri písomnom prejave stotožnil s princípom vôle konajúcich strán. Žalobca má za to, že je v tomto prípade nutné skúmať skutočný zámer strán, čo sa týka obsahu zmluvy zo dňa 02.04.2013, právny dôvod vzniku záväzku a celkové posúdenie z hľadiska prejavu vôle, ktorá mala smerovať k uzatvoreniu danej zmluvy. Pre úplnosť a konštantnosť rozhodovacej praxe na území Slovenskej republiky, resp. aj Českej republiky, dovolateľ poukázal tiež na niektoré rozhodnutia a Nálezy ústavného súdu, vo vzťahu k otázke výkladu právneho úkonu a jeho interpretácie.

17. Dovolateľ preto navrhuje, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie (prípadne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie), zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Zároveň dovolateľ navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

18. Žalovaní 1/ a 2/, sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas

žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

20. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

21. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnú úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už res iudicata, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

22. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

23. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

24. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p., teda tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; resp. pri riešení ktorej, dovolací súd rozhoduje rozdielne.

25. Dovolací súd k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 421 C. s. p. uvádza, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

26. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.), kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

27. V uznesení z 8. júna 2017, sp. zn. 3Cdo/52/2017, dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov

uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p., zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu z 26. septembra 2017, sp. zn. 1Cdo/206/2016, bod 16).

28. Dovolací súd zdôrazňuje, že dovolateľ svoje dovolanie vymedzil výlučne ust. § 421 ods. 1 C. s. p. a za nesprávne právne posúdenie považuje aj taký postup, kedy odvolací súd, konal v rozpore s § 213 ods. 2 O. s. p. Podľa uvedeného ustanovenia, ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodnutí veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania (strany sporu), aby sa k možnému použitiu toho ustanovenia vyjadrili. Dovolací súd konštatuje, že takto vymedzený dovolací dôvod, nenapĺňa charakteristiku nesprávneho právneho posúdenia, avšak zakladá dovolací dôvod spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces, ktorý dôvod je uvedený v § 420 písm. f/ C. s. p. Dovolací súd uzatvára, že v dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (viď uznesenie najvyššieho súdu z 13. júla 2017, sp. zn. 3Cdo/235/2016). Keďže dovolateľ v podanom dovolaní, nevymedzil vyššie uvedené porušenie dovolacím dôvodom aj v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p., dovolací súd sa preskúmaním dovolaním napadnutého rozhodnutia, z uvedeného hľadiska, zaoberať nemohol. Rovnaký záver platí aj pre tú dovoláciu námietku, ktorá sa týka nevykonania dokazovania vypočutím svedkov, ktorých vypočutie navrhol žalobca (dovolateľ).

29. Dovolateľ svoj dovolací dôvod ďalej vymedzil nesprávnym právnym posúdením. Podľa dovolateľa mala byť zmluva o pristúpení k záväzku posúdená ako zmluva o postúpení záväzku. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/281/2005, Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/447/2012, 30Cdo/4065/2010, 23Cdo/37/2010, 33Cdo/3488/2009, 28Cdo/2884/2009, ako aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 243/2007 a Nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 3900/2012, II. ÚS 2095/2014.

30. Dovolací súd v prvom rade konštatuje, že dovolateľom uvedené rozhodnutia, sa vzťahujú na spôsob výkladu prejavu vôle, výkladových pravidiel písomného prejavu ako právneho úkonu, resp. posudzovania povahy zmlúv vo všeobecnej rovine. Ohľadom rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/281/2005, dovolací súd dodáva, že nejde o rozhodnutie týkajúce sa obdobného prípadu, aký je predmetom tohto sporu, pretože sa týka neplatnosti prevodu vlastníctva bytu, pre jeho rozpor so zákonom a dobrými mravmi. Zároveň dovolací súd zdôrazňuje, že právne vymedzenie odklonu odvolacieho súdu pri rozhodovaní od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. otázky rozhodovanej dovolacím súdom rozdielne, a to v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., je možné deklarováť jedine uvedením takých judikátov, ktoré boli ako rozhodnutia uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené, na rozhodnutia dovolacieho súdu ako Najvyššieho súdu Českej republiky, nebolo možné prihliadnúť ani z tohto dôvodu.

31. Dovolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi dovolania, so zreteľom na vyššie uvedené, preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C. s. p., ako procesne neprípustné, odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

32. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.